

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Excessus dolorum, quos Jesus Christus pro nobis in Passione sua
sustinuit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

magnificentias, & sincero agnoscimus corde, reos nos esse, ac dignos, qui omnibus obruamur injuriis, omnia toleremus opprobria, quæ ex tuæ abundantia pietatis in Persona tua voluisti tolerare.

Nos velut scelerati habendi sumus, nam fumus reipsa; nos ignominiosè rapiendi per plateas cum fune ad collum, colaphizandi à servis, conspuendi in facie, postponendi flagitiosissimis, excipiendi flagris, illudendi sarcasmis, contemnendi & exponendi velut fabula populis: nos demum judicandi & ad supremum condemnandi sumus supplicium; nos enim id promeruimus, quin & insuper digni fu-

mus, ut sustineamus in æternum cuncta tormenta, cuncta opprobria inferni.

O adorandissime JESU! O verè infinitæ Majestatis Deus; quid toleras, non tuum est, sed nostrum est: relinque nobis partem nostram & fume tuam; nobis solis omnis contemptus & omnis humiliatio, tibi soli debetur omnis honor, omnis laus, & omnis gloria: nostram nunquam aucupabimur inanem gloriam, sed tua unicè nobis cordi erit vera gloria. Incipiemus modò in terris, quod prosequi desideramus in cælis, te glorificare, te benedicere, tuas cantare laudes in æternum. *Et laudabilis, & gloriosus, & superexaltatus in sæcula.*

ARGUMENTUM.

Excessus dolorum, quos JESUS Christus pro nobis sustinuit in Passione sua.

ARTICULUS III.

CRederetis, fratres mei, refert hinc Spiridion, quòd nil dici aut cogitari possit stupendum magis, quàm summus humiliationum JESU Christi excessus, quam nostræ opposuit excessui arrogantiae. Sed alium adhuc videbitis excessum horribilium dolorum ac cruciatuum, quos toleravit pro excessu illicitarum nostrarum voluptatum, quem invenietis forsan magis

stupendum: saltem conciliabit vobis plus horrore, edquòd magis pateat & illucescat oculis.

Sustinuit ipse duo dolorum genera in Passione sua; alios spirituales, & corporales alios, Optime novi, atrociores fuisse spirituales, edquòd pertineant ad partem sui ipsius magis robustam, magisque idoneam ad portandum onus tormentorum; sed quoniam hi nostrum excedunt

JESUS Christus toleravit in Passione duplicis generis poenas, spirituales & corporales.

Corpu
Christi
rebat à
in trib

dunt captum, utpote qui toti materiales sumus, insistere magis volo corporalibus, qui licet minores sint, magis tamen sunt manifesti. Sed ex minoribus his concludere bene possumus, quanti sint alii longe minores.

Qui comprehendere vult aliquid ex magnitudine pœnarum corporalium, quas Omnipotens hic mundi Redemptor pertulit in Passione sua; supponere debet, adorandum ipsius corpus magis idoneum fuisse ad sufferendos excessivos hos dolores, quam cœtera corpora humana. Ob triplicem rationem.

Corpus Jesu Christi differat à nostris in tribus.

Prima est, quòd licet ipse assumpserit humanam carnem ejusdem naturæ cum nostra, hæc tamen non fuerit ex integro ejusdem conditionis: siquidem nos nos habemus carnem totam depravatam & denudatam, totam terrestrem & velut stupidam ex peccato Proto parentis nostri. Sed adoranda ipsius caro possidebat eundem perfectionis statum, in quo posita fuerat à Deo ante peccatum, adeoque constitutionis erat magis accuratæ ac subtilis, facultates habebat magis puras, magisque robustas, quibus reddebatur idonea ad perfectiorem exercendam sensationem.

Pro secunda ratione dico, quòd sanctissima ipsius Humanitas non fuerit opus naturæ, sed opus supernaturale Omnipotentis

Dei, formata in momento per operationem Spiritus sancti, in Virginali utero divinæ Matris suæ. Jam universalis est regula, quòd effectus miraculosi semper longe perfectiores sint naturalibus, eò quòd magis immediate procedant ab Omnipotenti manu Dei. Sic vinum productum per miraculum in nuptiis Canæ melius inventum est omni vino alio, juxta observationem S. Chrysostomi.

Vide D. Thom. 3. p. 46.

Sed tertia ratio rem magis deducit. Siquidem considerandum est, quòd Corpus Salvatoris non aspiciendum sit velut corpus particularis cujusdam hominis. Jesus Christus erat homo generalis & universalis totius naturæ humanæ, eò quòd fuerit fidejussor & Vates universalis omnium hominum, & sanctissima ipsius Humanitas destinata erat, ut ipsa sola solveret & exhiberet justitiæ Dei plenam, integram & rigorosam satisfactionem, quam exigere pro peccatis cunctorum hominum poterat illa. Et ideo sanctus Paulus dicit, quòd mortuus sit pro omnibus, id est, quòd loco omnium & pro salute omnium; & ideo etiam necesse fuit personaliter uniri ipsam Divinitati, ut à supposito divino, quod Omnipotens est, sustentaretur. Verùm sustentaculum hoc, & fulcrum non serviebat illi, ad imminuendum suos dolores, vel ad exi-

Corpus Jesu Christi erat velut corpus universale totius naturæ humanæ.

ad eximendum ipsam à patiendo; sed potius reddebat ipsam idoneam ad patiendum cum tanto excessu, ut transcendat omne, quod cogitari potest.

Non iudicandum est de doloribus Jesu Christi secundum externam apparentiam.

Qui non iudicarent de rebus, nisi ex simplici apparentiâ, crederent plures Martyres sustinuisse multò plura Jesu Christo, aliquem sanctum Laurentium candentibus prunis adustum, aliquem sanctum Bartholomæum vivum omninò excoriatum, tantòsque alios, quorum tormenta tam diuturna, tamque atrocia erant, ut cogitari non possint absque horrore. Sed reverà cuncta Martyrum in particulari supplicia non fuerant nisi guttæ, quarum congregatio ingens composuit mare cruciatuum Salvatoris omnium Martyrum; Ita loquitur de eo sanctus Augustinus: *Multi Martyres talia passi sunt, sed nihil elucet sicut caput Martyrum.* Ratio est, quòd Jesus Christus non fuerit passus, velut homo quidam particularis, sed velut homo universalis omnium hominum, si ita loqui licet, quòdque ipse solus in sua persona recipere debuerit omnes pœnas, quas promeruerant omnes ac singuli in particulari.

S. Augustinus in Psal. 63.

Quid inquis, mi Pater, interpellat ipsum Ecclesiasticus? hoc videtur mihi impossibile: is enim non nisi unum habuerat corpus, in quo pati poterat; dein

non poterat pati nisi certam dolorum mensuram, juxta suarum mensuram virium; adhuc non nisi unicâ mori poterat morte; & hæc omnia eò pertingere non possunt, uti affirmas. Verùm tu loqueris juxta ordinarium & usitatum cursum naturæ, respondit ipsi Spiridion; & ego loquor penes decreta divinæ justitiæ, & juxta munus, quod exercebat, Redemptoris universalis omnium peccatorum. Siquidem justitia Dei exigebat ab ipso magnitudinem pœnarum, quæ velut infinitâ ratione transcendenter vires naturæ humanæ, hinc opus erat, ut suppeditaret ipsi media solvendi has sibi, adeòque redderet ipsum idoneum ad patiendum plura, quàm posset quivis alius; & ut hanc illi conferret capacitatem, necesse fuit, ut augeter in ipso per miraculum potentiam passivam, quantum opus erat, ut esset in statu patendi tantum, quantum debebat.

Exploratum tibi est, nos omnes naturaliter habere potentiam quamdam activam, & potentiam quamdam passivam, sive facultatem agendi, & facultatem patiendi. Sed augere vel minuire utramque Deus potest, quantum voluerit. Quando destinaverat Samsonem, ut solus ipse vinceret totum exercitum Philistinorum, rectè judicatis, opus fuisse, ut augeter in ipso potentiam acti-

Deus augere potest potentiam activam & passivam corporum, quantum voluerit.

activam per miraculum; & eousque augere ipsam poterat, ut sat robustus is fuerit, qui transcenderet solus residuos simul homines. Quis dicere audeat, hoc impossibile fuisse Deo? Pari omnino ratione augere potest potentiam passivam alicujus corporis humani, eousque, ut reddat ipsum idoneum, ut tantum id solum patiat, quantum pati posset tota legio aliorum: sicut creditur, facturum ipsum esse in judicio finali, ubi animæ, quæ pati adhuc deberent longo tempore in purgatorio, patientur tantum in una sola, quantum passæ fuissent pluribus annis, eod quod Deus aucturus sit illis potentiam passivam, & geminaturus juxta proportionem ipsarum pœnas, quoad solverint sua ex integro debita, cessare tunc faciens purgatorium, ut non nisi duas magnas relinquat æternitates, felicem ac infelicem, beatam & calamitosam.

Jam si Deus augere potest potentiam passivam in homine, eousque, ut reddat ipsum capacem, ad patiendum tantum, quantum centeni, quantum milleni, quantum centies milleni, & quantum denique omnes simul homines: fateberis utique mihi, hoc impossibile non esse Deo in Homine Deo.

Affentior quidem, reponit Ecclesiasticus, Deum efficere id

posse, cum sit Omnipotens; sed Deus auxit an reipsâ fecit? an dicere voles, quod Deus auxerit potentiam passivam in Jesu Christo eousque, ut tantum sufferret ipse solus, quantum sufferre debebant omnes simul peccatores? hæc propositio, si penitus consideretur, terribilis est, nec est in mundo animus, cui non incutiat horrorem, quemque non rapiat extra seipsum.

Verum est, reposuit Spiridion, hæc omnia nimiam videri nobis exaggerationem; sed id non oritur, nisi ex parvitate mentium nostrarum, quæ non nisi sunt culices respectu magnificentiarum Dei. O quam timendum non est, exaggerare nos posse, aut dicere quidquam ultra id, quod est in veritate, quando loquimur de magnificentis Dei, quando fit sermo de ipsius bonitate, de ipsius misericordia, de ipsius justitia, de ipsius patientia, de odio, quo fertur in peccatum, de desiderio nostræ salutis, de eo, quod sustinuit, ad reparandum injuriam Dei, & salvandum animas nostras! hæc omnia transcendent id omne, quod cogitare de his possumus.

Quando video, quâ ratione Scriptura de hoc loquatur: *Plaga crudeli percussit eum*, verbum hoc horrendum mihi videtur. Crudelitas est vitium tyranni, committentis excessum in severitate:

Eeeee

& Deus

& Deus an capax est vitii? procul dubio, non; sed voluit enuntiatione hâc rei impossibilis, ostendere nobis quandam rei cuiusdam incomprehensibilis idæam, quòd nimirum dolores, quibus unigenitum suum in Passione sua percussit Filium, transcendant omnem captum & cogitationem hominum.

Horrore æquè ac tu percellor, dum mecum revolvo, JESUM Christum solum omnia sustinuisse tormenta, quæ cunctis simul erant debita peccatoribus; sed intueor, quòd sanctus Thomas, qui tam benè de ipso scripsit, ut meruerit illius approbationem, eâdem ferè loquatur ratione. Si quidem loquens de doloribus Passionis Salvatoris nostri dicit:

S. Thomas probat magnitudinem dolorum JESU Christi. D. Th. 3. p. q. 46. art. 6. ad 6.

Non solum attendit, quantum virtutem dolor ejus haberet ex Divinitate unita, sed etiam, quantum dolor ejus sufficeret secundum naturam humanam ad tantam satisfactionem. Affirmat, quòd Filius Dei redimere volens omnes peccatores mundi secundum rigorem justitiæ, non attenderit solum ad dignitatem, quam corporis sui dolores recipiebant à personali unione cum Divinitate (sic enim sufficiens fuisset illorum minimus, utpote dignitatis infinitæ) sed quòd accumulare voluerit sanctam hanc Humanitatem tot tantisque pœnis, quantæ requirebantur ad satisfaciendum plenè justitiæ DEI

pro criminibus omnium peccatorum.

Hoc intelligitur, interpellat ipsum Ecclesiasticus, quantum humano modo sufferre poterat; non, respondit Spiridion. Pondera benè hoc sancti Thomæ verbum: *secundum humanam naturam.* Hoc non solum intelligitur secundum vires naturales Humanitatis sanctæ Domini nostri: siquidem Scriptura sancta non diceret, quòd ipse solverit

pœnas inferni: *solutis doloribus inferni*; & sancti Patres non affirmarent, quòd dolores Salva-

toris mundi in Passione sua, comparari possint cruciatibus inferni, non in qualitate suâ, sed in sua magnitudine; & ipsemet aspiciendo illos solummodò in

Actor, 2.
Christus sustinuit plura, quam sustinere potuerit humano modo.

horto olivarum, non ita fuisset exterrefactus, quamvis fuerit Sanctus Sanctorum, generosissimus & constantissimus, immò ipsemet Deus, ut ex iis sudaverit aquam & sanguinem per totum corpus suum, & contristatus ex iis fuerit usque ad mortem. Hoc benè demonstrat, quòd non solum tolerandum id illi fuerit, quantum humano modo sufferre poterat, quòdque pœnæ ipsius aliæ omninò fuerint, quàm possimus nos cogitare.

Sed quando sanctus Thomas dicit, *secundum humanam naturam*, hoc significat, secundum singulos homines. Ecce tibi hominem,

tientis JESU Christi: ipse solus cognoscit eam, utpote totam à se portatam in Persona sua. Quando conspici etiam potuisset tota superficies maris, nunquam tamen aliquis homo videre potest omnem abyssum, quas in sinu tuo abscondit, profunditatem. Et quando cognosce potuisset totum id, quod externum est in Passione JESU Christi, nunquam tamen penetrare quisquam potuerit in abyssos amaritudinis animæ ipsius: non nisi oculis Dei licet contemplari illas: *Qui intueris abyssos.* Immittamus nos, anima mea, & submergamus nos in magno hoc mari. Felix, si tota hîc fueris absorpta, nec amplius tibi indè licuerit exire! O profunditatem Passionis Redemptoris mei! cùm capere te non possim, tu cape me.

D. Thom.
q. 46.

Sanctus Thomas redigere voluit in parvam epitomen dolores magnæ hujus Passionis, quos quidem non comprehendit omnes (siquidem hoc foret, quasi quis in quinque vel sex lineis proponeret universa capita magni cujusdam voluminis? quæ tamen admodum stupenda est, & copiosa suggerit considerationis argumenta. Siquidem explanat ipsam juxta methodum suam scholasticam per quatuor causas; efficientem, finalem, materialem & formalem. Et dicit: si consideres.

Primò, causam efficientem ^{JESUS CHRISTUS} Passionis Salvatoris, videbis ipsum passum fuisse ab omnibus ^{cunctis hominibus, nullo excepto,} ferè creaturis: cælum & terram contribuerunt ad ipsum torquendum. Cælum monstravit se totum ex ære fulum, ipsique suarum subtrahens dulcorem consolationum, traxit amaram hanc ex ore ipsius querimoniam: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?* Terra videbatur tota rebellis in ipsum: Gentiles & Judæi suas laverunt manus in sanguine ipsius; cruciatus fuit & afflictus à Sacerdotibus, à Pontificibus, à Phariseis, à servis, à populo, & quod toleratu magis est horrendum, ab Apostolis suis; sed dicamus magis universaliter; nec unicus fuit ex omnibus hominibus ab Adam usque ad novissimum, qui nascetur in mundo, à quo perpessus non fuerit dolores lethales, eòquod omnia ipsorum peccata fuerint carnifices, à quibus est actus in Crucem. Nos omnes cruentæ hujus tragediæ extitimus actores, & nec unicus ex nobis lavando manus suas, dicere potest: ego innocens sum à sanguine justii hujus. O vix mihi! vix criminibus meis, quæ tam sævis doloribus excruciarunt Redemptorem meum!

Secundò, si consideres, quæ ^{Christus passus est in omnibus tribus bonorum generibus,} fuerit causa materialis Passionis ipsius, videbis ipsum passum fuisse in omnibus tribus bonorum

ge-

generibus, corporis, animæ & fortunæ. Eheu! ex omnibus fortunæ bonis non habuit nisi vilia vestimenta, exspoliatus est illis, divisa sunt & per lusum missa in sortem, quis haberet è carnificibus ad radicem Crucis; & ut magis adhuc denudaretur, exutus est quoque non modicâ parte pellis suæ. Quantum ad bona animæ, quæ sunt gaudium & honor, jam vidistis, quâ ratione ipsum suo exspoliaverint honore, immergentes eam profundissimo opprobriorum & ignominiarum barathro; & Evangelium recenset nobis, quòd omne ipsius gaudium immutatum sit in tristitiam adedò amaram, ut redactus ab ea fuerit usque in agoniam.

Jesus Christus passus est in corpore suo,

Et tandem, quoad bona corporis. Quænam pars sacratissimi ipsius corporis immunis fuit à tormento suo? an caput? sed hoc totum perforatum fuit spinis. An os? sed repletum hoc fuit amaritudine fellis. An ipsius aures, sed percussæ sunt hæ blasphemis, maledictionibus & insultibus inimicorum suorum. An ipsius oculi? sed cruciati hi sunt martyrio, quo torquebatur ad pedem Crucis amantissima Mater sua. An saltem fuerunt ipsius pedes, ipsiusque manus? sed sævisimè à clavis hæ sunt transfixæ. An tandem ergò aliqua pars totius ipsius pretiosi corporis?

sed dilaniatum fuit ex toto incru- deli & cruenta flagellatione sua. Eheu! si non sustinisset nisi hunc unicum dolorem, tam immanis is est, ut requireret plures lacrymas ad ipsum deplorandum, quàm verba ad ipsum recensendum.

Pilatus præcipiens, ut flagella-
retur, non habuit intentionem
ipsum persequendi, uti observat
sanctus Augustinus; sed inqui-
rens modum, ut servaret ipsi vi-
tam, emollire volebat cor rebel-
lis & obdurati hujus populi, ad
mortem postulantis ipsum; &
ut flecteret ipsos, jussit ita tracta-
ri ipsum, ut obstinatissimi &
immitissimi quique aspicientes
eum tangerentur commiseratione,
& postulare cessarent, ut a-
geretur in crucem: carnifices
solerter suas egerunt partes; sed
quod quærebat, non obtinebat
Pilatus. Usitata illis erant tria
flagellationum genera; sed pro-
hibitum erat non nisi unum ex
iis infligere reo, neque permitte-
bat lex, ut plures infligerentur
ipsi ictus, nisi ad summum qua-
draginta. Sed nulla nec men-
sura, nec lex observata fuit circa
amabilem Redemptorem no-
strum; omnia devolvuntur ad
excessum, & cuncta sunt hîc abs-
que limitibus.

Sanctus Vincentius Ferrerius,
qui sanctâ curiositate inquirere
studuit omnes veritates magis
Eeeee 3 spe-

Cur Pilatus
flagellari juf-
serit Jesum
Christum.

Stupenda et
delitas flagel-
lariouis JESU
Christi.

Sermon, de
Passione.

speciales, circa Passionem JESU Christi, recenset ex Eusebio & sancto Chrysostomo, cui sanctus Apostolus Paulus dictasse creditur omnia, quæ scripsit, quòd JESUS CHRISTUS flagellatus fuerit tertiâ vice, & tribus flagellatorum generibus. Prima flagellatio fuit crudelis, secunda crudelior, tertiâ omnem excedit crudelitatem: dura fuit, quia chordis nodatis; durior fuit, quia virgis & spinis; durissima, quia catenis ferreis Christus fuit cæsus. Prima, quæ flagellavit ipsum chordis nodatis, reddidit corpus ipsius totum nigrum ac lividum: secunda, quæ flagellavit ipsum virgis ac spinis, perforavit eum in mille locis, velut cribrum, imbremq; sanguineum expressit ex ipso: sed tertiâ, quæ summum ipsi conciliavit tormentum, percutiendo illum catenis ferreis, abstrahabat à lumbis carnem ejus, denudans hæc ipsum usque ad ossa; sicut sanctissima Virgo revelavit sanctæ Birgittæ: *Vidi Filium meum verberatum usque ad costas.* Ah Evangelium! cur desuper nil loqueris? nonnisi duo circa hoc enuntias verba, ac cætera omnia abscondis silentio: an igitur metuis, ne sacras paginas commacules tantæ crudelitatis enarratione?

Revelavit Dominus noster sanctæ Gertrudi, quòd recepe-

rit quinquies millenos quadringentos ictus in flagellatione sua. Hoc citò dicitur; sed quàm longum & durum est id sufferre! nonnè abundè hoc satis erat ad extorquendam ipsi animam? dubio procul expirasset inter ipsorum manus; si non eo fine suam reservasset vitam, ut majora amore nostri sufferret supplicia. Quid est hoc, anima mea? an probe vides, quid accidat in prætorio Pilati? an benè cognoscis illum, quem ita cernis dilaniatum, semi excoriatum, totum sanguine conspersum? an hos inter horrores non nosti ipsum? an ergò hæc tuâ nil interest? an ergò nihili pendas illum, & ille te pendat nihili? Ira, cognosco illum, tu es, ô mi JESU! tu ipse es, ô amabilis mi Redemptor! & amore mei pateris hæc omnia! Ah! quantum amas me! sed an dicere possim, quòd amem te, cum infelix cor meum non sentiat dolores tuos, nec sentiendo illos conteratur præ dolore, potissimum cum illud sit tui causa supplicii.

Venite, animæ Christianæ, quæ diligitis JESUM CHRISTUM, venite & videte, quo apparatu instruxerit ipsum amor vestri. An tantum amatis illum, quantum is amat vos? veni, Virgo sanctissima, veni & vide Filium tuum unigenitum, & attende, quem in statum redegerit ipsum perfidia Judæo-

Consideratio
efficax circa
flagellatio-
nem JESU
Christi.

Dol-
Chri-
suad-
am-
ctio-

Judæorum. Aspicias hunc sanguinem, quem profudit torrentis in morem, quoque totum aspersum est pavementum: an sanguinem hunc agnoscis? estne hic sanguis tuus? estne lac illud, quod e virgineis tuis suxit uberibus? an portasti ipsum in sinu tuo? an aluisti illum tanta cum reverentia, ut acciperetur ita ab infamium carnificum dextera? O afflictissima matrum,

quid dicebas, quid agebas, dum coram aderas cruentæ huic tragœdiæ, illamque propriis tuis spectabas oculis? Ah! quòd non habeam vel paucillum compassionis tuæ! fac me participem dolorum tuorum: *Fac me Virgo, tecum flere.* Immoremur hic, fratres mei, dicit nobis, summissa omninò voce Spiridion, totus exhaustus viribus & languens, loqui amplius non possum.

ARGUMENTUM.

Quos affectus trahere debeamus è doloribus, quos Jesus Christus pertulit pro nobis in Passione sua.

ARTICULUS IV.

Dolores Jesu Christi persuadent nobis amorem afflictionum.

Verum etiam est, inquiebam ipsi, mi Pater, non amplius posthæc opus esse verbis, sed factis. Unicum hoc exemplum Jesu Christi efficacius est ad nos instruendum, nosque convincendum cunctis verbis hominum. Siquidem hunc in finem, uti nobis affirmat Princeps Apostolorum, sustinere voluit tam acerbos dolores amore nostri, ut nobis exemplum monstraret, quid amore sui sufferre debeamus: *Christus passus est pro nobis, relinquens vobis exemplum, ut sequamini vestigia ejus.* Monstravit nobis viam, ut extimularet nos ad sequendum se, & iisdem secum ambulandum passibus.

Quâ fronte audeamus nuncupare nos Christianos, id est, imitatores ejus, si videntes totum ipsius adorandum corpus referunt vulneribus, nihil in nostris perferre velimus corporibus? nonne erubescendum vobis præ pudore, quòd, cum membra nos esse profiteamur Capitis coronati spinis, tam velimus esse molles, ut & minimam fugiamus crucem. Quomodo sperabimus, participes nos futuros fructuum Crucis ipsius, si eam nec tangere velimus, nec quòd ipsa nos tangat? quod signum gerimus, è suis nos esse, nisi tesserais ipsius induamur stolis, portantes semper mortificationem ejus in cordibus nostris? nonne legimus

Qui Crucis non est participes, non erit participes gratiæ.